

Константин Величков

XIX. Вечерна сцена

Прохлада от обширний залив вее,
в небето ясниите звезди трептят.
Природата, виж, цялата немее
сърцата ни да слуша, кат туптят.

Кончетто, пей песните си любими!
Попей ми за сребрилата луна,
за либета, на ладия носими
от вятъра по гладката вълна.

Виж там Везувий се възпламенява:
опри се тук, до моите гърди.
Люби ме! Може би туй предвещава

нещастя, разоренье, съсипии;
но за какво смъртта ще ни смущава,
щом заедно ще свършим своите дни?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6400>]